

Oikaisu

Viime numerossa Olli Sinivaaran runosarjan Ruohon ilon osasta XII puuttui viimeinen rivi. *niin & näin* julkaisee tässä osan kokonaisuudessaan.

Näin siis olkoon runo, kielen kävely, jalkojen kirjoitus:

latvoissa liikkuu laskeva valo, pilvissä viileyden tuttu piirre,

nouseva tyyni pysäyttää lehdet, keltaiset oranssit leikkitoverit,

kuusen juurella rasahtaa lintu, ääni kuin jonkin muun vahinko,

miten kuva tulee vastaan ja sana, ilman rajaa minkään välillä,

illan pehmeä, jäätikköinen ilma ja tyhjennyt mökki tietävät

niin kuin luomien äänetön pauke tietää ettei linnun säe ole kuin.

Katolla havut varisevat paikallaan, pihalla koiran lämpö,

postilaatikossa tuoreita kaisloja, sienen lakissa selattu silmä.

Kuin latvoissa liikkuva valo liikkuu latvoissa liikkuva valo,

värit ja autot kulkevat käsitteestä toiseen, jakojen yli ja ohi,

ilman dramatiikkaa, ilman lattioiden pitimiksi hankittuja

oppien kynnyksiä, savesta nousee viljan tuoksu, kurkiaura

vaihtaa koko ajan asentoa, kirjaimet tulevat pellolle syömään,

levolliset vihreät kivet tummuvat, ojassa vesi alkaa halkeilla,

talosta mäen päällä näkyy läpi, ikkunat lyhtyjä auringossa:

sen hitaasti hiiltyvän morsiuslaahuksen ja lapsilauman alla

ovat runo ja maisema niin vähän hiuksien näppäimistön yllä

etteivät ollenkaan: juurissa liikkuvat pilvet ja lehdet, tiellä

kävelee aistien kirjoitus: on tuhannet linnut ja peijaiset.

Olli Sinivaara

Runoja sarjasta Ruohon ilo

I

Ruohon ilo,
kun se on tallattu, työmaan
jätetyillä rautakäsillä.
Silppua: kulmia ja tonneja.
Pyörteen keskellä
pisara muovaa terttuja, reunalla
kuin silmätön:
jokin joka näkee
muutakin kuin silmänsä.
Hiekkaa, hidastuen
värit ja tuoksut kiihtyvät.
Vihreä tuuli ei pala,
kun syttyy, vähän.

VI

Mutta kun aamu on kaukaa kosketeltavan musta,
valon puoli hälvenemätön,
kaikki minulla kirjoitettu,
vaeltamalla ei etsitty
mikä näissä runoissa etsii

on tehtävä itse, luotava ruoho

niin kuin kivi vihdoon havahduttuaan
ryhtyisi veistäjäksi, aallot ja kalliot
ottaisivat vauhtia,
lehti polkisi kauhoisi:

vihreä nousee alkaa kiihtyä ja pisaroida tihenevää
keskittyvää virtaa,
horisontin laajentavat sen tähän kutistavat säteet
valaisevat liikkeen,

värien pitkästä yksinäisestä riemusta koottu teke-
mättömien värien lähde
ponnistaa reunalta ja alkaa pudota kohti syvempää
ja korkeampaa pudotusta,

kohti suusta ja lihaksista tulevaa putousta

joka on tehtävä uudelleen.

“Olli Sinivaara on Helsingissä asuva runoilija, filosofian opiskelija ja suomentaja. Sinivaara on julkaissut runokokoelman Hiililekki (Teos 2005), digitaalisena toteutetun runoteoksen Yksityinen laulu (www.nokturno.org 2005) sekä lukuisia runoja, runoelmia ja poeettisia tekstejä eri kirjallisuus- ja kulttuurilehdissä. Vuosina 2003 ja 2004 Sinivaara oli tekemässä runouslehti Tuli&Savua. Hänen tärkein suomennostyönsä on René Girardin pääteos Väki-valta ja pyhä (Tutkijaliitto 2004). Lisäksi hän on suomentanut muun muassa Jacques Derrida’ta, Jean Baudrillardia ja Pierre Reverdyä.”

XII

Näin siis olkoon runo, kielen kävely, jalkojen kirjoitus:
latvoissa liikkuu laskeva valo, pilvissä viileyden tuttu piirre,

nouseva tyyni pysäyttää lehdet, keltaiset oranssit leikkiverit,
kuusen juurella rasahtaa lintu, ääni kuin jonkin muun vahinko,

miten kuva tulee vastaan ja sana, ilman rajaa minkään välillä,
illan pehmeä, jäätikköinen ilma ja tyhjennyt mökki tietävät

niin kuin luomien äänetön pauke tietää ettei linnun säe ole kuin.
Katolla havut varisevat paikallaan, pihalla koiran lämpö,

postilaatikossa tuoreita kaisloja, sienen lakissa selattu silmä.
Kuin latvoissa liikkuva valo liikkuu latvoissa liikkuva valo,

värit ja autot kulkevat käsitteestä toiseen, jakojen yli ja ohi,
ilman dramatiikkaa, ilman lattioiden pitimiksi hankittuja

oppien kynnyksiä, savesta nousee viljan tuoksu, kurkiaura
vaihtaa koko ajan asentoa, kirjaimet tulevat pellolle syömään,

levolliset vihreät kivet tummuvat, ojassa vesi alkaa halkeilla,
talosta mäen päällä näkyy läpi, ikkunat lyhtyjä auringossa:

sen hitaasti hiiltyvän morsiuslaahuksen ja lapsilauman alla
ovat runo ja maisema niin vähän hiuksien näppäimistön yllä

etteivät ollenkaan: juurissa liikkuvat pilvet ja lehdet, tiellä

XVI

(Pirjo Honkasalon elokuvasta *Melancholian kolme huonetta*,
2004)

Sotaorvon silmät luovat saavat maiseman, vasta nyt,
mikä niiltä puuttuu, mikä meille yhä enemmän paljastuu,

sanat joilla nimetä jokainen, outo peittymättömyys kuolleissa
puissa, likaisissa käsissä, kirjoittamattomissa haavoissa:

ne kaikki täytyy vain opettaa sanomaan, niin helppoa
on voittaa kuolema ja poissaolo, löytää kielen äiti ja isä:

kumpuja, laakso, joki, vihreä rinne, lampaiden aitaus,
taivaanranta huipun takana, nouseva valkea sinertävä

kajo, vain itsensä ja kaikkien, auringon välähdys aurassa,
savun nousu ja laulun, takkuisen koiran kävely lasilla,

aamun kylmässä huoneessa kimahtava lätäkön laajuus,
sumusta syntyvän oksan iloitseva rikkumaton viulu.

XIX

Aistimus, liikahdus, olio, asia, tunne, havainto,
valo,
eläin, ihminen, esine, olento, kide, solu, sana, aa-
vistus,

kivi, taivas, piirre, askel, ajatus, kuva, maisema,
kasvi,
muistuma, ääni, pinta, ilmiö, väri, hetki, varjo,
tavu.

XXI

Ke, har, ka, ta, t, lois, aa, au, si, leh, kel, sevät, li, tuu, ninen,
is, ilm, lossa, me, mu, oja, kii, rai, oks, n, du, so, sä, pivät, lei,

pyyh, too, kiv, liu, ma, see, yy, k, k, reä, taa, taa, hy, sil, hiek,
koi, le, de, de, de, t, nou, haa, aaa, ply, kier, puvat, vet, ki, ki,

pyö, vät, hii, lj, il, soi, il, soi, sä, tiil, de, ros, hakat, ille, raa, ta,
läh, heng, vii, sol, va, t, t, le, ve, väl, tyvät, einä, alo, ha, vat,

ruo, ke, kuult, etää, ksa, t, paik, lke, kkuv, punam, vä, laa, tyh,
tang, har, läh, pal, lko, inä, ttyy, mö, uuta, muis, kot, au, kad.

Poeettisia fragmentteja Ruohon ilosta

Messiaaninen hetki, jota runous tavoittelee:
Kun kaikki vihdoon saadaan sanottua ja kielen
olemus täyttyy, sanomaton tyhjenee siihen,
ettei sille ole enää mitään käyttöä tai tarvetta.
Sanomaton oli kieli itse, joka nyt on tullut
siksi mitä se on: singulaarien universaaleiksi
erisnimiksi. Kun kirjoittaminen ja aistiminen
lankeavat yksiin, sanomattomalle ei enää
tarvita nimeä, koska se on yhtä kuin kaikki
nimet. Se ei enää ole nimeämätön yksi, vaan
nimeämisen moneus. Siellä missä sanomaton
ja pimeys vallitsivat, on nyt puhtaan sano-
misen kirkkaus, universaalien singulaarin ilo
ja vapaus. Runouden ei enää tarvitse sanoa it-
seenään runoudeksi. Se sanotaan jo.

Jos vain osaisimme nähdä kielen ja maailman jokaisessa yksittäisyydessään, nähdä jokaisen erillisen mitä
niissä on, eivät ainoastaan yksittäiset sanat vaan ne muodostavat tavut olisivat alkuperäistä nimeämistä:
vielä syntymättömän sanomista.

Tavut aistivat enemmän, koska ne ovat hitaampia kuin kokonaiset sanat.

Tosi ja onnistunut runokuva tekee olla-verbin tarpeettomaksi. Kuva itsessään on se että on ja että sen
saa sanottua. Lunastuksen hetkellä oleminen muuttuisi aistittavaksi eikä aistimuksesta enää tarvitsisi
sanoa, että se on, sillä se on jo omassa sanotuksi tulemisessaan, jossa olla-verbi katoaa näkyvistä.

Ehkä langenneen kielen (abstraktin yleisnimeämisen) ja pelastuksen kielen (konkreettisen eris-
nimeämisen) ero on vain tässä: ei enää ”lumi on”, vaan ”lumi”. Sikäli kuin filosofinen esitys (tämä
fragmentti mukaan lukien) on aina olla-verbin käyttöön nojautuvaa predikoimista ja määritysten esittä-
mistä, se on langennutta ja lähellä kuolemaa. Sitä enemmän se raivaa tietä messiaanille hetkelle, jossa
oleminen lakkaa olemasta predikaatti ja muuttuu pelkäksi kuvan sanomiseksi. Se raivaa tietä runon
hetkelle, joka kasvaa filosofiasta niin kuin ruoho kivialon alta.